

Sygn. akt V CSK 92/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa D. Sp. z o.o. w C.

przeciwko B. P., K. P. i X. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej D. sp. z o.o. z siedzibą C. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 października 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004,

nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Powodowa spółka oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła do tego, że wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] został wydany z rażącym i oczywistym naruszeniem art. 93 § 1 k.c. w zw. z art. 116 § 2 k.c. przez ich niezastosowanie. W ocenie strony powodowej, Sąd Apelacyjny pominął, że nielojalne działania pozwanej K. P. względem współzałożonej przez nią spółki spowodowały brak uzyskania zdolności kredytowej spółki. Doszło także, zdaniem skarżącej, do oczywistego rażącego naruszenia art. 716 k.c. w zw. z art. 60 k.c., 61 § 1 k.c. oraz art. 65 k.c. poprzez jego niezastosowanie, wskutek przyjęcia, że zawarte przez strony porozumienie nie zostało wypowiedziane w drodze czynności konkludentnych w terminie 1 miesiąca od dnia zawiązania spółki.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawione przez skarżącą spółkę nie wskazuje jednak na rażące naruszenie prawa przez Sąd Apelacyjny. Jego istotą jest natomiast zakwestionowanie oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych co do tego, że zostało zawarte pomiędzy stronami porozumienie w kwestii zgody na nieodpłatne zamieszkiwanie pozwanych w budynku położonym na nieruchomości będącej przedmiotem aportu do czasu uzyskania przez spółkę kredytu oraz tego, że porozumienie to nie zostało wypowiedziane. Nie jest to dopuszczalne w ramach skargi kasacyjnej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aw

jw